

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: ברונר	שם פרטי: אטקה
--------------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: פרלמן	בלועזית Perlman	שם נעורים: פרלמן
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: אטקה	בלועזית Etka	מין: ז / נ תאריך לידה: 3.3.1930
מקום לידה (ישוב, מחוז):	בלועזית	ארץ לידה: פולין
שם פרטי של האב: מרדכי	שם פרטי ושם נעורים של האם: ציפורה	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):	שם נעורים של האישה:	
מגורים קבוע לפני המלחמה : סוקולוב-פודלאסק	בלועזית Sokolov- podlask	ארץ המגורים: פולין
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ):	בריחה בין כפרים שונים האם היית בגטאות? אילו ומתי?	
	האם היית במחנות? אילו ומתי?	
מקום השחרור:	תאריך השחרור:	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? שצ'צ'ין	
מקומות/מחנות בדרך לארץ: רייכנבאך. קאסל, מינכן, פוקינג. מחנה גולקוב. מרסיי	שנת עליה: 1948	שם האנייה (אם עלה בדרך הים): אייר

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון גרנו בסוקולוב, הורי עבדו. היינו אני ואחי יעקב.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אוווקאציה למרכז ברית המועצות):

הורי נהרגו בתחילת המלחמה, בהיותי בת 11, וזה כאילו לא היה לי אמא ואבא אף פעם. בזמן המלחמה ברחתי עם אחי מכפר לכפר וכל פעם הסתתרנו במקום אחר, שרדנו במזל. אני ואחי היינו קשורים מאוד אחד לשני, היינו כל הזמן ביחד והוא שמר עלי. היה יפה תואר, עיניים ירוקות. לא חשבו שהוא יהודי. הוא נפטר לפני 4 שנים.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

אני לא אשכח לעולם את המקרה שנסענו אני ואחי ברכבת אחרי המלחמה לגדאנסק, לדוד שלי כדי לקחת קצת ירושה, והפולנים שם חשבו שאחי פולני גוי כי היה שטני עם עיניים ירוקות. כשנגמרה המלחמה נפתחו קיבוצים בגרמניה ובצרפת. בשצ'צ'ין פתחו קבוצות לפליטי המלחמה. לקחו אותנו לכל מיני מחנות. אני לא זוכרת הרבה, היינו בהרבה מקומות כמו רייכנבאך, פוקינג, מינכן, קאסל בגרמניה. בצרפת אימנו אותנו מדריכים מהארץ, אנשי פלמ"ח ואנשיו של בגין. אני זוכרת שבאו שני יהודים והציעו לנו לבוא לישראל. נתנו לנו לחם עם ריבה (הלחם הראשון שאכלתי לאחר המלחמה) וכרית. באנו כל הצעירים למחנה גולקוב. בן גוריון בא לגרמניה ונאם ביידיש שצריך להילחם עבור מדינה יהודית. אחי רצה להתגייס כדי להלחם ולנקום על כל מה שעבר ואני רציתי לנסוע לקנדה. בסוף החלטתי להצטרף לאחי ולהלחם, והתגייסתי יחד איתו לגח"ן. הפלגנו ממרסיי לארץ, באונייה קטנה בשם אייר עם 500 צעירים. לא היה מקום באלטלנה אז הפלגנו עם האונייה הקטנה. כשהתקרבו לחופי ישראל לא נתנו לנו לעלות למעלה לסיפון- שלא יראו שבאים עולים חדשים לארץ. שכבנו למטה באונייה כמו סרדינים.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

מיד כשהגענו לארץ התגייסנו. באתי לארץ ב- 6:30 בבוקר וב- 7:30 כבר הייתי חיילת. הגענו לבית-ליד וישנו שם. בלילה שמענו שועלים מיללים וחשבנו שזה ילדים שבוכים בגלל הערבים. המדריכים הסבירו לנו שזה השועלים ומה זה שועלים. נלחמתי עם אחי במלחמת השחרור. אני ואחי צחקנו מהמלחמה ולא סבלנו אחרי כל מה שעברנו. קיבלנו רובים צ'כיים. בשבילנו זה היה צחוק, בשביל הישראלים לא.

אחרי מלחמת השחרור חליתי בשחפת (48-49) ושכבתי מרותקת למיטה 8 חודשים. בשנת '49 הכרתי בצבא את בעלי והתחתנתי. גרנו ביפו בג'בליה ואף אחד לא עזר לנו. בעלי למד מקצוע בבניין, ואני עבדתי בהנהלת חשבונות בקופ"ח. תפסתי את המקצוע בלי ללמוד אותו. עבדתי 15 שנים. בהמשך עברנו לרמת החייל ומשם עברנו לרמת גן. הקבלן שאצלו בעלי עבד נתן לו דירה והוא החזיר לו לאט לאט את הכסף.

ראיון: נדיה זינגר
רמת גן, נובמבר 2009

עריכה: קרן אלמוג